

The Cycling Dutchman

Alpaca, Ayacucho en Mama Alice

Datum: 03-01-2017 | Dag: 490 | Km stand: 38.506 km | Land: Peru

Afgelopen weken:

Ben je nog herstellende, kom je er achter dat je al ruim 10 dagen mogelijk de zwaarste route ter wereld aan het fietsen bent! Ik vroeg me al af waarom ik geen andere fietsers tegenkwam... Dit overkwam mij op de route richting de stad Cusco, bekend om de in 1911 pas teruggevonden ruïnes van de Incastad Machu Picchu. Kerst kwam er aan en het leek me fijn om dat te vieren bij Machu Picchu. Het was maar 5 dagen fietsen vanaf Lima, dacht ik. Duidelijk dat ik door de antibiotica tegen die maag-darminfectie niet goed kon nadenken, want 5 dagen werden er 10, met 4 rustdagen! De gekozen route was machtig zwaar, gemakkelijk haalde ik de 3000 hoogtemeters per dag zelfs, met soms uitschieters naar de 5000! Even voor het idee: de Mont Blanc is de hoogste berg van Europa met 4809 meter, daar fietste ik dus in 1 dag tegen op! Door de hoogte, sneeuw en pijnlijke hagelstormen lieten ik niet meer op de gereden kilometers of de snelheid; het was belangrijker om naar mijn lichaam te luisteren, vooral naar mijn benen. Geregeld stapte ik met trillende benen van de fiets, om nog net mijn tentje op te kunnen zetten en vervolgens in slaap te vallen. Na 5 dagen vechten kwam ik aan in het stadje Ayacucho, wat een stad van formaat bleek te zijn (alweer fout gedacht). Ik had een afspraak met de stichting 'Mama Alice', die zich voornamelijk richt op het helpen van de allerarmste kinderen daar. Nadat ik een slaapplek toegewezen had gekregen en een douche had genomen, ging ik kennis maken met het team. Dit team

was verbaasd dat ik - na het bedwingen van 2 passen en het afleggen van 135 km - toch zo fris om 2 uur 's middags al in het kantoor stond. Ik maakte kennis met Frédérique, de directrice en zat een kwartiertje later opgevouwen in een pick-up richting het armste deel van Ayacucho; we gingen kerst-cadeautjes uitdelen! Het werd een onvergetelijke ervaring, die ik met woorden maar lastig kan beschrijven. Gelukkig spreekt de foto boekdelen: deze drie jongetjes zitten moe maar voldaan in stilte te genieten van hun warme chocolademelk en kerstbrood. De hele middag hebben ze spelletjes gedaan, alle problemen van thuis kunnen vergeten en cadeaus mogen ontvangen! Het indrukwekkendste cadeau voor ieder kind was een nieuw paar schoenen, iets wat hun ouders zich absoluut niet hadden kunnen veroorloven (een paar schoenen kost 7 Sol = 1,99 euro). Zo hoort Kerstmis toch te zijn?! Na nog een dag helpen, was ik werkelijk total loss van alle indrukken en heb ik 'n dagje rust genomen om me voor te bereiden op het vervolg van de reis. Met nog pijnlijke benen stapte ik weer op de fiets en nam ik afscheid van het team van 'Mama Alice'. Nog geen kilometer op weg begon de route alweer te stijgen! Veel erger echter was dat ik met enige regelmaat uitgescholden werd, dat kinderen en volwassenen zich omdraiden of wegrenden en dat ik zelfs bekogeld werd met stenen en cement. Dit komt door een legende uit de tijd van de Spaanse verovering van Zuid Amerika: er zou een kwaadaardige blanke boeman - een Pishtaco -

rondwaren die Indianen zou doden voor hun lichaamsvet, hun vlees of hun organen. Vooral in de kleinere dorpen gelooft men hier nog in, hoe bizar het ook klinkt. Met mijn beste glimlach probeerde ik te laten zien dat ik toch echt een toerist was, maar veilig voelde ik me absoluut niet en ik besloot dan ook niet in het wild te gaan kamperen. Ik probeerde me te focussen op 'Kerst in Machu Picchu' en racete geregeld met 80+ km/h langs vrachtwagens en auto's naar de volgende klim. Uitgeput arriveerde ik de 23ste december in het toeristische Cusco! Nog net op tijd om even vrienden en familie te bellen voor Kerst en natuurlijk om voor 2e Kerstdag een trip naar de Incastad te regelen (zie achtergrond)! Blij dat alles geregeld was, genoot ik op Kerstavond in goed internationaal gezelschap van een Pisco Sour (lokale brandewijn met limoen en geklopt eiwit), een Alpaca biefstuk en een vuurwerkshow. De rest

van de avond is wat vaag in mijn herinnering, moet ik bekennen... :) Het Machu Picchu avontuur werd nog beter dan verwacht; door een sprintje van 28 minuten naar de ingang was ik als 3de in het park die dag en heb ik nu foto's van de schitterende Incastad zonder enige andere toerist! I love it when a plan comes together!!

Volgende land en uitdagingen: **Bolivia**

Nog te gaan: **16.494 km**

Ik heb Oud en Nieuw gevierd in Puno, aan het Titicaca meer, en ben nu op weg naar het hoogland van Bolivia! Zoutvlaktes, (alweer) een woestijn en sterrenhemels die verbluffend zouden zijn... Hopelijk kom ik er goed doorheen en zal ik mijn volgende update typen in Chili. Na Chili wachten Patagonië en nog een mega-uitdaging waar ik in de vorige update stiekem al iets over losgelaten heb; snel meer hierover!

'I love it when a plan comes together'

Colonel "Hannibal" Smith | The A-Team | Jaren '80 televisie serie

Volg mij www.thecyclingdutchman.com
of klik op het fiets symbool hiernaast!

